

Rozhodnutia Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Oznam povinných exemplárov periodického časopisu cenzúre, keď — vyjímč týchto — nič inšieho nebolo vytlačené, nezakladá rozširovanie tiskopisom v smysle § 39. zák. na ochranu republiky, ale môže zakladať spáchanie činu »v rozširovanom spise«.

Obsahom tej istej reči alebo článku môže byť súčasne spáchaný aj prečin podľa č. 3 aj č. 5 § 14. zákona na ochranu republiky.

Obžalovaný dal periodický časopis N. vytlačiť len v niekoľko exemplároch, ktoré boli predložené k cenzúre. Článok na prvej strane uvedený brojil aj proti Čechom jako vetvi čs. národa, aj proti republike. Uverejnenie čísla bolo znemožnené zakročením úradu, sadzba pred vytlačením bola rozobraná a iný exemplár nebol nájdený. Jako pôvodca inkriminovaného článku bol zistený K. Na obžalobu pre prečin § 14. č. 3. 5., zák. na ochranu republiky bol obžalovaný K. uznaný nižšími súdmi vinným len pokusom týchto prečinov s tým odôvodnením, že pripravil cieľom uverejnenia v časopise N. článok, aby jako pôvodca jeho verejne popudzoval k nenávisti proti Čechom pre ich národnosť a surovým a štvavým spôsobom hanobil Čs. republiku atď., teda podniknul také jednanie, ktorým prevedenie zamýšľaného prečinu bolo započaté, avšak nebolo dokonané.

Verejný žalobca brojil však zmätočnou sťažnosťou podľa § 385. č. 1. b) Trpp. proti tomu, že obžalovaný len pokusom prečinu podľa § 14., č. 3., 5., zákona na ochranu republiky bol vinným uznaný a nie prečinom dokonaným. Tvrdí, že čin bol spáchaný tiskopisom a pokiaľ § 39. (2) zákona na ochranu republiky nevyžaduje, aby tiskopis bol rozširovaný, že už čin v tiskopise obsažený bol spáchaný verejne v smysle § 14. citovaného zákona a síce bol dokonaný tou činnosťou obžalovaného, ktorú nižšie súdy ustálily.

Najvyšší súd shľadal zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu základnou, lebo podľa názoru Najvyššieho súdu v danom prípade nižšie súdy mylne čin obžalovaného jako pokus a nie jako dokonaný prečin podľa § 14., č. 3., 5. zákona na ochranu republiky kvalifikovali.

Najvyšší súd nesdiela síce názor sťažovateľa, že trestný čin bol preto verejne spáchaný, pokiaľ bol spáchaný v tiskopise, lebo podľa názoru Najvyššieho súdu nemôže se sdelenie povinných exemplárov periodického časopisu cenzúre, — keď krome týchto nič vytlačené nebolo, — pokladať za rozmnožovanie spisu tiskovinou v smysle § 2. tlačového zákona, tým menej za rozširovanie tiskopisu v smysle § 8. tlačového zákona a § 39. (2) zákona na ochranu republiky, keď hovorí o spáchaní činu tiskopisom, s ohľadom na ostatné spôsoby činu, ktoré tiež jako »verejne« spáchané uznáva, mohol mať na mysli len spáchanie činu tiskopisom uverejneného. Ináč keď by v ručnej tlačiarňi osnovateľ článku sám tento raz vytlačil a ihneď do zásuvky tento jeden exemplár zatvoril, predsa by tiskom a tedy verejne obsahom nejaký delikt spáchal mohol, čo by ale odporovalo aj účelu aj smyslu zákona.

Naproti tomu však je Najvyšší súd na základe zisteného skutkového deja toho názoru, že obžalovaný obsah inkriminovaného článku »v rozširovanom spise« neurčitému množstvu osôb sdelil.

Lebo dá-li sa pôvodný spis do tlačiarne k vytisknutiu formou periodického časopisu, z toho nutne nasleduje, že musí prejsť určitú cestu, ktorej je treba, aby k mechanickému rozmnoženiu mohlo dojsť. Spis musí prísť do rúk sriedenca tlačiarne, ktorý spôsob zaradenia článku určí, nutne príde do rúk jedného, často aj niekoľko sadzačov, výpomocných osôb, ktorí odnesú a donesú otisky a vôbec neurčitému množstvu ľudí, ktorí podľa konkrétneho prípadu sú k tomu určení, aby ich rukama pri prozvoze mechanického rozmnožovania prešiel.

Všetci títo ľudia majú možnosť, aby obsah inkriminovaného článku vzali na vedomie, alebo iným osobám ho oznámili.

Najvyšší súd už v rozhodnutí z 10. mája 1924, č. 339. Sb. vážny ten právny náhľad prejavil, že rozširovanými spismi treba rozumieť všetky písemnosti, ktorých obsah je prípustný väčšiemu počtu osôb, či už individuálne určitému, či čo do množstva neurčitému. Aby vošiel spis skutočne v známosť viac ľudí, sa nevyžaduje. Z toho plynie, že obžalovaný už drieb, než povinné výtisky k cenzúre predložil, rozširovanie spisu práve uvedeným spôsobom dokonal, tak že Najvyššiemu súdu ani nebolo potrebné zabývať sa tou otázkou, či aj predpísané predloženie povinných exemplárov cenzúre ľzä subsumovať tiež pod pojem »rozširovania« spisu.

Ponevác § 39. (2) zákona na ochranu republiky trestný čin »rozširovaním spisu« jako verejne spáchaný označuje, platí aj čin, ktorý pod ustanovenie § 14., č. 3., 5. cit. zák. má byť zaradený, jako verejne spáchaný, keď bol rozširovaním spisu vykonaný.

Táto činnosť obžalovaného — rozširovanie spisu — bola ale v danom prípade celkom dokonaná, tedy je ju možno len jako prečin podľa § 14. (3., 5.) citovaného zákona dokonany kvalifikovať, a mýlili sa nižšie sudy, keď uznaly len na pokus zmieneného prečinu.

Pri tom Najvyšší súd podotýka, že čin inkriminovaný zakladá skutkovú podstatu aj bodu 3. a aj bodu 5. § 14. cit. zák. a že není tu len kvalifikácia jedna podľa § 95. Trz., lebo ide o dvojú činnosť proti dvom rôznym činiteľom a to aj proti Čechom jako vetvi čs. národa, aj proti republike, a tedy aj úmysel obžalovaného v každom smere bol samostatný a obžalovaný za takýmto spôsobom spáchané činy oba vedľa seba podľa trestného zákona zodpovedá sa má.

(Č. j. Zm III. 734/24 z 30. III. 1925.)

Kvalifikáciou trestného činu podľa § 438. trz. je výsledok ťažkého poškodenia na tele konzumovaný a nie je možno kvalifikovať ho ešte raz podľa § 310. trz.

Pri železničnej srážke bolo zapríčinené aj ťažké poškodenie na tele jednotlivcov. Obžaloba tvrdila, že nešťastie bolo zavinené nedbalosťou železničných sriadencov vo službe a znela na prečiny podľa §§ 438. a 310. tr. z. Nižšie sudy aj zistily v tom smere vinu obžalovaných a trestný čin podľa obžaloby kvalifikovaly.

Najvyšší súd z povinnosti úradnej z dôvodu zmätku podľa § 385., č. 1. b) tr. p. rozsudky tie čo do kvalifikácie podľa § 310. tr. z. zrušil a kvalifikáciu tú pominul

z dôvodov:

Najvyšší súd skúmal rozsudky súdov nižších z povinnosti úradnej aj v otázke viny a kvalifikácie a zbadal, že sudy nižšieho stupňa kvalifikovaly to isté inkriminované konanie obžalovaných raz jako prečin podľa § 438. tr. z., raz jako prečin podľa § 310. tr. z. Jako sa podáva zo stylizácie rozsudkov, opierajú nižšie sudy kvalifikáciu podľa § 310. tr. z. o tú skutočnosť, že pri železničnej srážke, nedbalosťou zavinené, aj ťažké poškodenie na tele jednotlivcom bolo zapríčinené.

Táto dvojnásobná kvalifikácia toho istého činu obžalovaných však je mýlna. V podrazení činu obžalovaných pod ustanovenie § 438. tr. z. je už aj výsledok ťažkého poškodenia na tele konzumovaný a nemožno tento ešte raz uplatňovať v kvalifikácii § 310. tr. z.

Zo sledu paragrafov hlavy XXXIX. tr. z. vyplýva, že už jako pri skutkovej podstate, tak aj pri stanovení trestnej sadzby bol vzatý zreteľ na event. ťažké poškodenie.

Kdežto s jednej strany §§ 434.—436. tr. z. jednajú o zúmyselnom poškodení železníc s následky spojenom, s druhej strany zabývajú sa §§ 437.—438. tr. z. tými istými činmi z nedbalosti spáchanými.

§ 437. tr. z. jedná o pachateľoch všeobecne, kdežto § 438. tr. z. o železničných sriadencoch. Títo podliehajú sankcii § 438. tr. z., bolo-li zapríčinené nešťastie spojené s následky na ľudskom zdraví alebo živote. Aj zvýšená trestná sadzba § 438. tr. z. oproti sadzbe § 437. tr. z. na to poukazuje.

Preto založily nižšie sudy zmätočnosť podľa § 385. č. 1. b) Trpp., keď ešte v dľa kvalifikácie podľa § 438. tr. z. kvalifikovali činy obžalovaných podľa § 310. tr. z.

(Zm. III. 709/24 z 15. XII. 1924.)

Mladistvému obžalovanému prislúchajú aj v pokračovaní pred súdom porotným — mimo zmätočnej sťažnosti dľa § 9. Trsp. nov. — opravné prostriedky podľa § 39. zák. čl. VII. z r. 1913.

Právny pojem pachateľa vylučuje v § 69. tr. z. určené účastníctvo.

Obžalovanej A. kladené bolo za vinu, že naviedla svojho spoločníka B., že zabijú jej manžela. Naskutku ho potom oba sekerou do hlavy sriedave uderili a spoločník B. tiež nožom krk odrezal.

Porotným súdom bola obžalovaná A. uznaná vinnou zločinom vraždy a návodom k zločinu teže vraždy podľa §§ 69. (1), 70., 278. tr. z. Spoluobžalovaný B., ktorý bol mladistvý, prečinom vraždy podľa §§ 70., 278. tr. z., kvalifikovanom podľa § 18. odst. 2. tr. nov. (z. čl. XXXVI/1908). Mladistvý obžalovaný B. bol podľa § 68. zák. čl. VII. z r. 1913 odsúdený do väzenia na 8 rokov.

Proti rozsudku sedrie jako súdu porotnému oznámili zmätočnú sťažnosť:

- a) obžalovaný B., pretože mu bol prisúdený priveľký trest,
- b) jeho obhájca podľa § 385. č. 2. Trsp., pretože súd nezachoval trestnú sadzbu, ustanovenú v zákone, vymeravši obžalovanému priveľký trest.

Najvyšší súd zmätočné sťažnosti obžalovaného B. a jeho obhájcu zamietol.

Na základe vecnej zmätočnosti označenej v bode 1. b) § 385. Trsp., zrušil z úradnej povinnosti tú časť rozsudku, spoluobžalovanej A. sa týkajúcu, ktorou táto bola uznaná vinnou tiež jako návodkyňa ku zločinu vraždy podľa §§ 278. a 69. čís. 1. tr. z. a kvalifikáciu podľa § 69. č. 1. tr. z. pomínul z dôvodov: Podľa § 61. zák. čl. VII/1913, je-li v trestnej veci mladistvého zúčastnený tiež dorastlý obvinený a nie je možné pokračovanie rozlúčiť, sú pre príslušnosť a pre pokračovanie rozhodné predpisy trestného poriadku, pri čom je treba hľadiť k ustanoveniu § 57. cit. zák. článku.

Podľa § 57. citovaného zákona riadny súd užije v trestných veciach mladistvých predpisov trestného poriadku, ale s odchýlkami plynúcimi z tohoto zákona a opravné prostriedky v pokračovaní pred porotnými súdmi riadia sa predpismi trestného poriadku.

Odchýlky obsahuje však § 39 zák. čl. VII/1913. Podľa ustanovenia tohoto § môže mladistvý, jeho zákonitý zástupca a jeho obhájca podať zmätočnú sťažnosť pre porušenie podstatných predpisov zákona, keď súd uznal na ochrannú výchovu, väzenie alebo štátne väzenie.

Dovoláva-li sa zmätočná sťažnosť obžalovaného B. a jeho obhájca zmätočného dôvodu podľa § 385 č. 2. Trpp., — lebo súd nezachoval trestnú sadzbu zákonom stanovenú a vymeral obžalovanému priveľký trest, tým zmätočná sťažnosť — pretože podľa zásady vyslovenej §§ 17., 18., 26 novely k trestnému zákonu čo do trestu u mladistvých použitie § 92 Trz. miesta nemá, — čelí vlastne proti uloženému opatreniu podľa § 17. č. 4. Tr. nov. a jeho výške (osem rokov väzenia) a domáha sa toho, aby bolo vyslovené opatrenie miernejšie a chce tým dôvodit, že uložením onoho najprísnejšieho opatrenia čís. 4. § 17. Tr. nov. vo vyrieknutej miere byly porušené podstatné predpisy zák. čl. XXXVI/1908 a čl. VI/1913.

Poneváž porotný súd je tiež riadnym súdom vo smysle ustanovenia 1. odst. § 57. zák. čl. VII/1913, má sa ustanovenie tohoto § upotrebiť aj na pokračovanie pred porotným súdom. Z ustanovenia 2. odst. § 57. cit. zák. článku plynie, že v prípade pokračovania proti mladistvému pred porotným súdom platia o opravných prostriedkoch zásady zák. čl. VII/1913, totiž, že môže byť podaná zmätočná sťažnosť v smysle § 39. cit. zák. čl. Ustanovenie poslednej vety § 57. dopĺňa len ustanovenie 2. odstavca tohoto paragrafu, čo sa týka opravných prostriedkov a síce v ten smysel, že v pokračovaní pred porotnými súdmi môže byť podaná zmätočná sťažnosť nie len vo všeobecnosti pre porušenie podstatných ustanovení zákona (§ 39.), ale aj podľa § 29. novely o súdoch porotných.

Toto vyslovil tiež zákonodarca v dôvodovej zpráve k chovanému zákonnému článku VII/1913, z ktorej vyplýva, že chcel podržať v pokračovaní proti mladistvým pred riadnymi súdmi ustanovenia zák. čl. VII/1913 o opravných prostriedkoch, krome toho však priznať stranám právo, uplatňovať v pokračovaní pred porotnými súdmi ohľadom mladistvých dôvody zmätočnosti, ktoré sú v pokračovaní pred porotnými súdmi vôbec prípustné.

Z uvedeného plynie, že zmätočná sťažnosť podľa § 39. čís. 2. zák. čl. VII/1913 podaná, je prípustná a bolo Najvyššiemu súdu sa ňou meritorne zaoberať. Zmätočnú sťažnosť ale preto zamietol, poneváž vymeraný trest sľhľadal miere trestnosti odpovedajúcim.

Preskúmajúc spisy zbadal však Najvyšší súd, že porotný súd následkom kladne porotcami zodpovedanej I. a III. otázky v I. skupine danej, uznal obžalovanú A. vinnou zločinom vraždy a tiež návodom ku zločinu vraždy vo smysle §§ 70., 69. č. 1. a 278 Tr. z., teda súčasne jako spolupáchatelku a návodkyňu a vymeral jej na základe §§ 278, 289. a 96. Tr. z. s upotrebením § 92. Trz. trest káznice v trvaní 15 rokov krome trestu vedľajšieho.

V smysle § 69 a § 70 Tr. z. môže byť však niekto účastníkom, alebo páchatelom zločinu, prípadne prečinu. Právny pojem páchatela vylučuje v § 69. Tr. z. určené účastníctvo a páchatel vraždy nemôže byť teda vinným uznaný aj jako podnecovateľ v smysle bodu 1. § 69. Tr. z.

Porušil preto porotný súd zákonné pravidlo a dopustil sa zmätočnosti, označenej v bode 1.b) § 385. Trpp., na ktorý zmätok musel Najvyšší súd podľa posledného odstavca § 385. Trpp. z úradnej povinnosti hľadieť a postupoval preto podľa odst. 1. § 33. Trpp. nov.

(Zm. III 1052/25 z 21./XII. 1925.)

»Stranou« v smysle § 17. zák. čl. XLI/1914 je rozumieť urazeného aj vtedy, keď obžalobu zastupuje verejný žalobca.

Obžalovaný A. bol vinným uznaný v príčine pomluvy podľa §§ 1, 3, odst. II. bodu 2. zák. čl. XLI/1914. preto, že v dopise, adresovanom a odoslanom okresnému súdu v N. o verejnom úradníkovi B. tvrdil skutky, ktoré by mohli byť v prípade pravdivosti príčinou zavedenia disciplinárneho pokračovania proti menovanému.

Najvyšší súd z povinnosti úradnej rozsudky súdov nižších v tomto smere z dôvodu zmätku podľa § 385. č. I. c). Trpp. zrušil a obžalovaný v tomto smere podľa § 326 bod 3. Trpp. zpod obžaloby oslobodil. Dôvody: Vtedy, keď obžalovaný podal inkriminovaný dopis, okresný súd v N. konal stopovanie proti obžalovanému pre prečin násillia proti orgánu vrchnosti na B. spáchaný. Dopis obžalovaného obsahuje v podstate jeho obhajobu a jeho inkriminované tvrdenie vzťahuje sa 1) na trestný čin, pre ktorý proti obžalovanému okresný súd stopovanie konal, 2) na tú osobu, ktorá bola týmto trestným činom urazená.

Podľa odst. 1. § 17. z. čl. XLI/1914. ustálenie pomluvy alebo urážky na cti vylučuje tá okolnosť, že tvrdenie skutku stalo sa pri príležitosti po-

jednávania pred vrchnosťou v prípade sa nachodiacej záležitosti, slovom alebo v spise ohľadom záležitosti a strany.

Pri výklade § 17. cit. zák. poškodený má byť považovaný za »stranu« i vtedy, keď obžalobu zastupuje — jako v tomto prípade — štátny zástupca, lebo dľa § 50. Trsp. poškodený má právo i vedľa štátneho zástupcu návrhy učiniť dotyčne vedenia trestného pokračovania, teda spor je medzi ním a medzi obžalovaným.

Ponevác v tomto prípade obžalovaný behom proti nemu pred vrchnosťou vedeného pokračovania tvrdil vo spise podanom k pokračujúcemu súdu o poškodenej strane také skutočnosti, ktoré sa vzťahujú na ten istý trestný čin, pre ktoré pokračovanie bolo proti obžalovanému zavedené, preto podľa odst. 1. 17. vit. zák. je ustálenie pomlavy obžalovanému zákonom vylúčené.

Zm. III. 343/25 z IX./12. 1925.

Právne vety z rozhodnutí Najvyššieho súdu vo veciach trestných.

ad § 2. tr. z.

Posúdenie, ktoré zo dvoch zákonných ustanovení je pre obžalovaného miernejším, nemôže sa stať podľa merítka abstraktného, než vždy so zreteľom ku konkrétnemu prípadu.

(Kr III 611/23 zo 17/III 1925.)

Kvalifikácia prečinu podľa § 14 (3) zák. na ochr. republiky je pre obžalovaného miernejšia, než podľa § 172. odst. 2. tr. z. s ohľadom na ustanovenie § 2 č. 2 zák. č. 284/1920, je-li v konkrétnom prípade trest vymeraný v trvaní pod 2 mesiace.

(Kr III 611/23 zo 17/3 1925.)

Aj keď po vynesení rozsudku súdnej tabule vstúpi v platnosť nový zákon miernejší, má byť tento upotrebený, neni-li vec už právoplatná.

Jako miernejší je považovať zákon, ktorý použitie § 92 tr. z. dovoľuje.

(Kr III 459/22 z 22/XI 1924.)

Pre trestný čin tlačou spáchaný pred 12/IV. 1924 platí: čo do formálneho práva zákon starý, čo do materiálneho práva § 2 Trz.

(Zm III 60/25 z 31/III 1925.)

ad § 61. tr. z.

Peniaze u zlodēja nájdené a z krádeže pochádzajúce, nelzá podľa § 61 trz. zhabať, ale treba postupovať podľa § 488 tr. p.

(Zm III 961/24 z 28/IX. 1924.)

Súkromý majetok obžalovaného, ktorý nespadá pod predmety v § 61 trz. uvedené, nemôže byť podľa § 61 trz. zabavený. Podľa nutnosti je postupovať podľa § 187 tr. p.

(Zm III 999/24 z 18/XII. 1924.)

Bol-li obžalovaný pre krádež zbrane od obžaloby oslobodený, nemôže sa zbraň podľa § 61 trz. zabaviť, pokiaľ nie sú ďalšie podmienky tohoto miesta zákona dané. — Zbraň má v takomto prípade byť odovzdaná politickému úradu k ďalšiemu opatreniu.

(Zm III 2/25 zo 27/I. 1925.)

ad § 65. tr. z.

Pachateľ, ktorý vytiahol látku z krabice a skryl ju pod kabát, vzal predmet vo svoje držanie a krádež dokončil.

(Kr III 525/23 z 29/X 1924.)

Kto hodí po četníkoch z pomsty pre výkon ich povolania pálicu, ale ich netrafi, dopúšťa sa pokusu zločinu podľa § 65 tr. z. a §§ 4 (2), 6 (2) zák. čl. XL/1914 kvalifikovaného.

(Zm III 411/24 z 28/VI 1924.)

Vráti-li páchatel, ktorý vec jeho dozoru sverenú zo skladišťa odniesol, túto zase nazpät preto, že vec nemohol predať, ač sa o to pokúsil, predsa upustil tým od dokonania zločinu len z vlastného rozhodnutia.

(Kr III 257/22 z 8/I 1924.)

Viac osôb prišlo pred byt poškodeného a vyzvaly ho, aby sa vysťahoval; po odmietnutí jeden z páchatelov dvere bytu vypáčil, ale na vyzvanie manželky poškodeného všetci sa vzdialili. Aj v tom prípade ide o upustenie od dokončenia zločinu len z vlastného rozhodnutia.

(Zm III 441/24 z 1/XII 1924.)

ad § 69. č. 1 tr. z.

Navádzanie kupliera, aby zaopatril ženštinu pre upotrebenie navádzajúceho, nie je trestné.

(Zm III 667/25 z 29/VII. 1925.)

Dr. Št. Benko:

Rozhodnutia N. S. a N. Spr. S.

Právna povaha patronátu vecného.

Patronát je súbor práv a záväzkov, ktoré sa jedno od druhého zásadne deliť nedajú.

Rozdelí-li sa statok, — s ktorým reálny patronát spojený je, — tak, že prechádza na každého jeho nabývateľa, bez toho, žeby bolo treba to v knihách vyznačiť, — nemôže sa vzdor tomu patronát ani drobiť ani násobiť (čo ovšem nevyklučuje primeranú úpravu všetkých účastníkov).

V prípade oddelenia jednej čiastky statku zostáva patronát u kmenového zbytku statku.

Cirkevné ústavy, v ichž prospech patronátne bremená slúžia, môžu sa hájiť proti ztenčeniu istoty, vznikajúcemu rozdelením statku, žiadosťou o prikázanie určitej peňažitej čiastky jako uhradzovacieho kapitálu, ktorý by, keďby na to došlo, plnil úkol § 219. exek. poriadku; prozatým však, ponevác je sľúbená zákonná úprava tejto otázky, zostal v súdnom depozite. Je-li v dohode o prejímacej cene odstavec, že Státny Pozemkový Úrad neprejíma žiadnych patronátnych práv a bremien, znamená to, že patronát zostáva pri držiteľovi neprevzatej čiastky.

Zostal-li však úmluvou medzi predavateľom a štátom nedotknutý pomer medzi štátom a cirkevnými ústavmi a práva týchto ústavov na štát, jako držiteľa prevzatej čiastky statku trvajú; trvá dôsledne aj ich korrelát, t. j. patronátne záväzky štátu, na prevzatú čiastku pripadajúce. A tieto záväzky sú voči štátu jako prejímateľovi aj samým zákonom zreteľne uznané (§ 29. náhrad. zák.), kde sa výslovne hovorí, že verejnoprávne povinnosti, — a k tomu patria nesporne aj záväzky patronátne, — prechádzajú na štát dňom tam poznačeným.

Cirkevné ústavy, majúce právo na patronátne dávky a iné plnenia, sú predpisom § 47. náhradového zákona priamo vyzvané, aby svoje nároky prihlásily, aby na ne mohol byť vzatý zreteľ. Jestli že teda tomuto vyzvaniu vyhoveľ, musí byť o nárokoch nimi vznesených rozhodnuté.

Na štát, jako nabývateľa prevzatej čiastky patronátneho statku, prechádza pomerná kvota patronátnych bremien a on ju musí prevziať bez srážky z prejímacej ceny.